

- 4) Artykuł 12 ust. 1 lit. a) zdanie drugie dyrektywy 2004/83 w związku z art. 1 ust. D konwencji dotyczącej statusu uchodźców, podpisanej w Genewie w dniu 28 lipca 1951 r. należy interpretować w ten sposób, że w ramach oceny przesłanek wymaganych dla ustalenia, czy doszło do ustania ochrony lub pomocy Agencji Narodów Zjednoczonych dla Pomocy Uchodźcom Palestyńskim na Bliskim Wschodzie (UNRWA), skutkiem czego dana osoba może ubiegać się ipso facto o „status uchodźcy” w rozumieniu tego przepisu dyrektywy 2004/83, należy uwzględnić pomoc udzieloną tej osobie przez podmioty społeczeństwa obywatelskiego takie jak organizacje pozarządowe, pod warunkiem że UNRWA pozostaje z nimi w formalnym stosunku współpracy o stabilnym charakterze, w ramach którego podmioty te wspierają UNRWA w wypełnianiu udzielonego jej mandatu.

<sup>(1)</sup> Dz.U. C 62 z 22.2.2021.

**Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 3 marca 2022 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Juzgado Contencioso Administrativo n° 1 de Pontevedra – Hiszpania) – UN/Subdelegación del Gobierno en Pontevedra**

(Sprawa C-409/20) <sup>(1)</sup>

**[Odesłanie prejudycjalne – Przestrzeń wolności, bezpieczeństwa i sprawiedliwości – Dyrektywa 2008/115/WE – Wspólne normy i procedury stosowane przez państwa członkowskie w odniesieniu do powrotów nielegalnie przebywających obywateli państw trzecich – Artykuł 6 ust. 1 i art. 8 ust. 1 – Krajowe przepisy przewidujące nałożenie, w przypadku nielegalnego pobytu, grzywny połączonej z obowiązkiem opuszczenia terytorium – Możliwość uregulowania pobytu w wyznaczonym terminie – Artykuł 7 ust. 1 i 2 – Termin dobrowolnego wyjazdu]**

(2022/C 171/12)

Język postępowania: hiszpański

**Sąd odsyłający**

Juzgado Contencioso Administrativo n° 1 de Pontevedra

**Strony w postępowaniu głównym**

Strona skarżąca: UN

Druga strona postępowania: Subdelegación del Gobierno en Pontevedra

**Sentencja**

Dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/115/WE z dnia 16 grudnia 2008 r. w sprawie wspólnych norm i procedur stosowanych przez państwa członkowskie w odniesieniu do powrotów nielegalnie przebywających obywateli państw trzecich, a w szczególności jej art. 6 ust. 1 i art. 8 ust. 1 w związku z art. 6 ust. 4 i art. 7 ust. 1 i 2 tej dyrektywy, należy interpretować w ten sposób, że nie stoi ona na przeszkodzie przepisom państwa członkowskiego, które nakładają na obywatela państwa trzeciego nielegalnie przebywającego na terytorium tego państwa członkowskiego, w braku zaistnienia okoliczności obciążających, w pierwszej kolejności sankcję w postaci grzywny połączonej z obowiązkiem opuszczenia terytorium tego państwa członkowskiego w wyznaczonym terminie, chyba że przed upływem tego terminu pobyt tego obywatela zostanie uregulowany, i w drugiej kolejności, w braku uregulowania pobytu wspomnianego obywatela, sankcję w postaci decyzji nakazującej jego przymusowe wydalenie, o ile wspomniany termin zostanie określony zgodnie z wymogami przewidzianymi w art. 7 ust. 1 i 2 rzeczony dyrektywy.

<sup>(1)</sup> Dz.U. C 53 z 15.2.2021.